

מסורת הש"ס

(א) לקמן עז: יצמות קד: פסחים
 יג: (ב) נבס"א: ואמר: (ג) נעיל
 יב: וש"נ: (ד) ולא. ז"ק: (ה) עי'
 רש"ק וז"ק: (ו) שאל עבודות
 בשניו בעלים וז"ע הס"ד. ז"ק:
 (ז) אלא קדשות תטרי בו אכל הכא
 דא"כ הוה מוטעם להטרי בו. ז"ק:
 (ח) דמחילה פי' לאביי דכ"ש שאינו
 ינחר ופי' דרשו לאביי קדיש טפי
 דאלים מלמיתפס וימכן יותר כו'
 ודיקין לאשטח. ז"ק:

תורה אור השלם

- וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים לְיִשְׂרָאֵל שְׁלָמִים לִי עַל כָּל הַמִּצְוֹת
וַיַּעַשׂ הַכֹּהֵן אֶת מִנְחָתוֹ וְאֶת
נִסְכּוֹ: כַּמְדָּבָר ו' יז

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מאי צנייניה וכו' נאכליה הקד"ו ואח"כ מ"ה למתתם פדיונו דאינו גמור דאמר אצ"י למימר דלא תפסו פדיונו בקדושת שמי' (ב) ד"ה לפאקולי וכו' שרשרש גמור וכו' גי' זה' (ג) ד"ה איכא צנייניה וכו' שצטו גמור אלא כדפרישנא לעיל:

גליון הש"ס

תוֹם' ד"ה בקונטרס בו'
ולבסוף פי' וב"ש. ק"ל למאי
הקשו על לשון רש"י דנקט
וכ"ש הא בלא"ה קשה דמאי
פרכי ממי איכא צין רבי לראב"ש
הא לרבי תפיס פדיונו ואינו יוצא
לחולין ולראב"ש יוצא לחולין:

רבינו גרשום

דרכים ואל העל עשה כח
 כלום להל על המצות
 ודוכה מצות קדשה לה
 המצות ודוכה נמי ביר כש
 צדקת קדוש ואינו נמוך אשני
 קדוש אלהים. ודוכה אמר קדוש
 ונמוך ואינו נותר באכילה.
 הקביר אדמו ואינו [נמוך] אל
 חזקתה קדשה להמסמ
 שיהיה שיהיה קדוש כדוכה:
 בשלמה לרבא ודוכה ואינו
 יבר ל"ה ד"ר דוכה אמר
 קדוש להמסמ שיהיה נותר
 באכילה.
 יבר אלוהו ד"ר שמעון אדמו
 קדוש אדמו ד"ר פנינו אל
 פסמי: אדמו כיניוהו אדמו
 קדוש לרבא אדמו חזקתה
 קדשה להמסמ שיהיה נותר
 בשלמה לרבא ודוכה ואינו
 יבר ל"ה ד"ר דוכה אמר
 קדוש להמסמ שיהיה נותר
 באכילה.
 יבר אלוהו ד"ר שמעון אדמו
 קדוש אדמו ד"ר פנינו אל
 פסמי: אדמו כיניוהו אדמו
 קדוש לרבא אדמו חזקתה
 קדשה להמסמ שיהיה נותר
 בשלמה לרבא ודוכה ואינו
 יבר ל"ה ד"ר דוכה אמר
 קדוש להמסמ שיהיה נותר
 באכילה.
 יבר אלוהו ד"ר שמעון אדמו
 קדוש אדמו ד"ר פנינו אל
 פסמי: אדמו כיניוהו אדמו
 קדוש לרבא אדמו חזקתה
 קדשה להמסמ שיהיה נותר
 בשלמה לרבא ודוכה ואינו
 יבר ל"ה ד"ר דוכה אמר
 קדוש להמסמ שיהיה נותר
 באכילה.

שיטה מקובצת

16 שלא לשמן אל קדש הלואה
 וְאִם כִּבְשֵׁי עֲצוֹת מִנִּי־הָאֵל
 וְשִׁמְתָהּ לַמֶּלֶךְ מִקְדָּשׁ (ובכבוד)
 אֵינָן [לרַבְּמִנִּי] מֵאֵלֵינוּ
 וְדוֹרְשֵׁי דָם שְׁלִמֵם דַּם שִׁוְהָ
 וּבִיחֻשׁ שְׁלִמֵם כִּי הֵיכֵל
 דְּדוֹרְשֵׁי נָבִי תוֹרָה מִלְמַד אֵשׁ
 שְׁחַתָּה לֵשׁ לִשְׁמַח לַקֹּדֶשׁ
 הַלְלָתָה אֶל מִצֵּית אֲמוֹרָה
 דְּאֵל אֲמֹרֵי שׁוּר מִ"ק אֵשׁ
 עֵינֵי לְשִׁינֵי קוֹדֶשׁ תִּהְיוּ לְשִׁינֵינוּ
 בְּעִלְמָא אֵיחָתָּה [לְשִׁינֵי קוֹדֶשׁ]
 וְאֵיחָתָּה [תָּהִי] אֲשִׁירְחֵל לְבֹמֵר לֵךְ
 קוֹדֶשׁ וְהֵיכֵל וְהֵיכֵל דָּהֵן
 לִפְנֵי מַתְּרֵה וְאֵיכָּא דֵּל לִפְנֵי
 שְׁאֵר דִּינוּ [מַתְּרֵה] מִ"מ בְּחַר
 דְּרֵיבָה קִרְבֵּי קוֹדֶשׁ לֵשׁ וְרֵק
 שְׁפִיר לֵשׁ לְשִׁמּוֹ דְּאֵין הֵךְ
 גִּילּוּ מִלְחָתָה בְּעִלְמָא. תוֹרָה:
 אֵלֵינוּ אֲשִׁירְחֵל מִ"ק שְׁפִיר

[illegible]

(ב) ת"ר כבשי עצרת א
אלא בשחיטה כיצד
לשמן קדש הלחם שר
(ג) שלא לשמן אל ק
זורק רמין שלמן לשמן
דברי רבי רבי אלעזר
אינו קדוש עד שיטחוהו
מאי טעמא דרבי דכ
ובת שלמים לה' ע
דשחיטה מקדשא ו
יעשה עד שיעשה כל
יעשה אי כתיב ובה
דכתיב יעשה ובה
אלעזר בר' שמעון ה
ליה לכדרבי יוחנן דא
שצריך שהיה לחם ב
ואינו קדוש אביי אמר
אמר קדוש ואינו נית
בינייהו למיתפס פדיונ
לבן תפיס פדיונ בש
רב רבי לר' אלעזר בר'
בין רבי לר' אלעזר בר'

ו' אלעזר. וקדוש דל"ר למלא הלכתא
 ואלא לא תפיס פטיוו ולמרייהו אסור
 ואלא תאכליה: וליפסולי בינאל. לרבי דלמר
 דלמסא קת שמיטתא אם יאל נפסל
 וזקן ויאל לשמו נמי אסור
 ו' לרבי אלעזר דלמר שמיטה
 ואל מתקדש אין נפסל בינאל דלמי
 וקדוש יא אם יאל דמי שמיטה לזריקה
 ואלא אחר קי זרק לשמן שער.
 ו' שזם גמור הוא ואל דכל שכן
 ו' כיון דקדשן שמיטה קדושם
 גמורה לא ב נפיק מו לחולין
 דפסיק דפסמיס (דף יג.) נמי אמר
 ו' לרבי דלמר שז דברי הממזי
 וזו בלא זה ואל בא נפיק
 ו' אלעזר דלמר איני קדוש
 ונפקי לחולין וכיון דנפקי
 ע"י פדיה על כרחך פטיוו
 לפיכך דלמר לר' דה"ג ונשון

גנון הוא לאבני תפסין פדיונו ולרבה לא תפסין פדיונו ולאבני דאמר
 לאבני גמור עדיין לא חלה עליו קדושת גמורה ואכתי שייך ביה
 פדיונו ונהי דקדשמייהו שמיטה במקצת דלא נפיק לחולין ומיניה לאבני
 מחסורא גמור קדושה ושייך ביה קדושת דמיטת לתפוס פדיונו כדבשה
 רבנא דאמר קדוש גמור קדושת הגוף לא שייך ביה פדיון ואם התפסין
 בפדיונו אינן מתפסין בדיון דלמיו יוצא מקדושה כלל איחור
 ונעושת פדיונו מחול בפדיונו: בשלמה רבנא. דאמר רבני לאו בני פדיון
 יצאו לקדשמייהו שמיטה: **שם** **דאבני רבי** **לר** **ב** **בא** **אלעזר**. דלר' **לר**
ב **בא** **אלעזר** אינו קדוש כלל קדושת הגוף אלא קדושת דמיטת שניקח
 אלא תפסין לחולין ונפיק לחולין ותפסין פדיונו ככל קדושת דמיטת: **אלא**
לאבני. דאמר רבני מנן תפסין פדיונו וכל שכן לר' **ב** **בא** **אלעזר** מנן תפסין
 פדיונו: **לר** **ב** **בא** **אלעזר**: **איבא** **ביינייהו** **לאבני** **פדיונא**. **לר** **ב** **בא** **אלעזר**
 יוצא לאבני לא יצא לא יצא כשר לשטות עליו כבשים אחרים לר' **ב** **בא** **אלעזר**
 אלא תפסין ביוצא שלא ירדה לקדושת הגוף אלא קדושת דמיטת ואין
 יוצא פוסל בה וכשרין לשטות עליה כבשים אחרים וזה שפירשתי
 ומהמילה שצד גמור ^(א) הוא כדפירשנו לעיל: האמר וריקיה מקדשה.
 והא דאבני קדוש לא הייב כל שכן דאסור בחליה: **בין** **לאבני** **בין** **רבנא**
הדין **אפילו** **נייה**. דכיון דאבני דאמר לאבני גמור כל שכן דלמיו נותר:
חור **לזמנו**. כלומר על מנת לאכול מן הכבשים חור לזמנו: **הני** **חנאי**.

אליעזר ור' עקיבא: שחיטה מקדשא. בן ואהני זהו פסול יונא
פסול הוא ואמר בפ"ק (לעיל דף יב.) אין פיוגול במקום פסול: וריקה מועט

מסלל הליכה ואסירי-לעל משמשתה-על צהלה בן הלחם סוף סוף ביצא ירי אריות לזה
 יצא וסבר לא באבת דארם לא העמדו ידיו כדורם בידו אלא כהן שדק וקונו לא
 יציעף לחילוף לרב אהר לרב הלחם דנור קדשו ילי דפרא אבות מותא בשם פנצל אב
 ול לא מנה ולם בן דרס ש"י ידוע ילי תפס פדונו לא פנצל לחילוף מונח דהר"י דרבי
 בן רשאר מנחם דאילו קדושה לא רשאר מנחם און פנצל ביצא בריס פ"י חסדו מלך דלוקשי
 שדחא מקדשו לאון פנצל ביצא מנחם פדונו און קדשו מנחם דארם בריס ילי און
 פנצל לחילוף דרס"י אפסלורו ביצא דארם און קדשו אפסלור ביצא דארם וקדוה לחרם (דחברות)
 יצא לחסדו פדונו און חבסמיה ירי אפסלור און שדחא פדונו און דעוין און אפסלור ביצא בן
 ידע ש"י ברחל רצאיתו לא מיסלל אדום מותא און שדחא פדונו און שדחא פדונו און שדחא פדונו
 וסעפן ירי אפסלור בן נאבא דארם לא העמדו ידיו כדורם בידו אלא כהן שדק וקונו לא
 און אפסלור דחיתחם אכילתו אלא חבסמיה מונחם אכילתו כדון לא חסדו פדונו און שדחא פדונו

התכלת פרק רביעי מנחות

מז.

עַד שִׁשְׁשֹׁהַ שָׁבָן וַיִּזְרֹק דָּבָן שָׁבָן. תִּמְנָה לְמָה לִּי וַיִּזְרֹק הָא פֶּן
דַּסְתִּים (ד' ג'): מַסְקִין דר' אֲלֹעֹר בִּר' שְׁמֵעוֹן סָבֵר לֵה כִּצְבוֹה
יֹאמֵר כֹּל הַעוֹמֵד לִזְרֹק מִזְרֹק דְּמִי וְתִירֵץ רִיבֵּ"א וַיִּזְרֹק שְׁלָא לְשִׁמְה
יִרְעִה מִנְשָׁפֿךְ דָּס וְקִשָּׁה לְדַלְמָן פ' הַמְנֻחֹת וְהַנְסִים (ד' קג). מוֹכֵחַ

לדע"ג דענשה פסוק צוריקה שורק
 על מנת לאכלו חורק לזמן אחר כל
 העומד לזרוק מורק דמי ודכי אימא
 גנמ' הם לא דיפגל בשחיטה ומקשה
 אכל פיגל צוריקה מאי הכי נמי דמטמא
 טומאת אכלין כו' אי תלחק דשלא
 לשמה עוקר הקרבן ועשו קרבן אחר
 אי נמי הכה נמי בעי' [ל] למימר ויהיה
 רצוי לזריקה: (ט) **וְאֵת הָאֵיל יַעֲשֶׂה**
וְזֶבַח שְׁלִמִים. אין לפרש דליק כה
 מדאיתקוש לחמי מודה לשלמי מזה
 דליפנין פרק המודה (לקמן ד' טח).
 שלמי לרבות שלמי מזר לעשרה קצין
 ירושלמיות ושמי הלחם נמי איתקוש
 ללחמי מודה דלדרש נמי הכה מצינו
 שכל מה שחטה מציא מזה אימא
 דאיכא הוה ליה למד מז' הלמד ואש"י
 דהוה ליה הימנו ודבר אחר איכא למאן
 דלא ילפינן בסוף איזוהי מקומן ונחיש
 (טז טז) ופ' המודה (לקמן דף עה). אלא
 גליי מילתא בעמלה ויוליפין שפיר
 ומיזו קשה דאיכא אמאי איזטריך קרא
 במודה לא על חלות לחם חמץ יקריב
 קרבנו על זבח מלמד שאין הלחם קדוש
 אלא בשחיטה והזבח חמץ לא לעזר כו'
 שמונו דלדרש כל שעיית גבי המודה
 ויוליפין שפיר

לֹא כְמוֹת עֲשִׂיהָ וּגְבִי תוֹדָה נָמִי פִלְגִי
דַּחֲלִי פִּיק דַּפְחִים (דָּף ג'): וּבְחֻסְמָה
דְּחֻסָּם וְיִלְל דְּהוּה אֲמִינָה מְדַקְרִייה
רַחֲמָנָהּ לְמַלְלָה לְלֹא מַקְשִׁי לְחַם (כ"ב) כִּי
שְׁלָמִים וְזִמֹּר נָמִי לֹא כֻנֵּי בָּגִי קֶרֶף
כְּמוֹ גְּבִי תוֹדָה מִשּׁוֹס דְּקִרְיִיה רַחֲמָהּ
שְׁלָמִים וּלְרִשָּׁה בְּרִישׁ נָמִי כִּיּוֹן דְּגִלִּי הוּא
נְזִיז דְּכָל עֲשׂוֹת הַקִּדְשִׁים חֲלִי הוּא
הֵדִין כְּטוֹלָה: **בְּמֹה** יַעֲשֶׂה בּוֹדִיחָה.
תִּמְיָה דְּבַפִּיק דְּחֻסָּם (דָּף ד'): דְּרִישׁ
מַכְלָן שִׁינִי עֲנִילִים וְדִרְשִׁי לְכָל עֲשׂוֹת
יִנְמָה לְלֹא כִרָּא בְּרִישׁ וְיִלְל וְדָלִי שְׁעִי
סְפִיר תַּרְתִּי וְלִשִּׁי לְרִישִׁי מִנָּה לִּיהּ (א) שִׁינִי
עֲנִילִים וְלִשִּׁי: **לְרִישִׁי** חֲחֵם בְּשַׁעֲת
שְׁחִיחָה. תִּמְיָה הֵא מִשַּׁעַת מְנוּפָה צִעִי
לְחַם (כ"ג) וְלִשִּׁי דְּלֹא מַעֲבָד רַחֲוִי מִיחָא
צִעִינָן וְשִׁמָּה אֲפִי רַחֲוִי לֹא צִעִינָן וְעוֹד
שִׁמָּה אֲפִי לְמִימֹר דְּצִעֲשֵׁת שְׁחִיחָה
צִעִינָן חֲחֵם צִפְנִים (כ"ד) אֲלֵיג דְּכֶשֶׁר

ויזאל: בקונטרס נרם וברוב הספרים נמי נרם הכי לאבי אש
אנפוס פדיונו נרבה תפיס פדיונו **ופ' לאבאי** אלא אימא קדושתא מלי
איהא שיהא נרבה וכג' אריז קת פ"ד כדבורות (דף טו:) גבי וולות
ועלי מומין כוכן לטיפה היכי לעבדי ליקרניהו מכח קדושה לדוויה
ואתחין ליפקיהו לא אלימי למיתפס פדיונו והשמא צעי לאבאי מאי
ונייחו כיון דלברי לא אלימי קדושתא כל שכן לר"א בר"ש וקשה
לניכרשי נמי ליבעי אליצא דרבי מה בין שוחטן לשחוטן שלא לשמן
לכ"ש דלא אלום למיתפס פדיונו דרבי לר"א בר"ש לא מהני שחטה
ויחיד ומש"ה לא תפיס פדיונו ותו בדפסחים (דף יג:) משמע איפכא
לא תפיס ולר"א בר"ש תפיס ולקמן (דף מח.) נמי לר"א בר"ש
קדושן בחור ושמה ודאי כי אין תפסה " וקדושתא מגור לא קרש אלא
לשחטן פשוט ומיפתח אבל כאן תפסה שחטה ותפסה ומגור? להכי לא
יסיפיק וכדפרשית לעיל ופי' הקונ' דפי' לאבאי נפדה ולרבא אינו
פדה [ח'] צ"ע § דמחילה פי' לראב"ש אינו קדוש כלל ונפיק לחולין לגמרי
ולכנסק פירש ריש"ל לראב"ש ופירשו (נ"ד) לאבאי קדוש טפי דאלים
לא נפיק לחולין ולראב"ש נפיק לחולין ויסק יורת גירסתא אחריטי
ומיהו גירסת הקונטרס כנחה לאבאי תפיס ולרבא לא תפיס והשמא
איכא בינייהו במקומות אחריס דחקין לאשכוחי הכא מאי בינייהו:

דמנן
 ו זריקה מועלת ליולא. הלכך לא קבעתיה ללחם צפיגול דהא כבר
 יואל. [בא] דפסול מחמת דבר אחר הוא כדמפרש בשיליה פ"ק (סס) [בא]:

[illegible]

עין משפט
נר מצוה

קָיָא א מִי פִי"ז מַהֲלֵ
פְּסוּה"מ הִלְכָה יח:
קָיָב ב מִי שֶׁ הֵל' יט

מוסף רע"י

[illegible]

שיטה מקובצת (המשך)

[illegible][illegible]

קדוש ואינו גמור כ"ש דאנו
דאמר אין זריקה מועלת ליוצא
קמיה: י' בקדושת שאר תרומה
לא הוא כשרה ותיבת לשמר
ש"י של מהר"פ איתא: ג' לא
כו' לר' אליעזר: נו' מקדשה
פ' טו' הילכן אית בה משום
כבוד לקמן (דף ע"ב) [כ]
הרי לא הוי ידענא הוי מניניה
ם ותנופה מחיים הוא דהויא
יין בהשמות שסוף המסכת